

Тамара Альохіна Сад як Всесвіт

Розумні прогулянки

*В наставниці собі я узяв Природу —
вчительку усіх учителів!*

Леонардо да Вінчі

Сад як Всесвіт

Зима цього року видалася суворою і сніжною. Та щойно пригріло березневе сонечко, ми з онуками — Кирилком і Лізою — вирушаємо у Ботанічний сад!

— У цьому саду, дітки, чимало різних планет: Розарій, Хвойний ліс, Березовий гай, Сад магнолій, Сад бузку, Зимовий сад, Карпати, Едемський сад, Маленький Крим.

— Так багато? — дивуються діти.

— Багато, але знайомитися з ними будемо поступово: спершу навідаємося до однієї планети, а

тоді перелетимо на іншу.

— То виходить, — каже Кирило, — що наші прогулянки будуть схожі на міжпланетну подорож?!

— Звісно! Ось лише часу нам знадобиться значно менше.

— А як же пригоди? — запитує онук.

— Будуть і пригоди!

— А великі відкриття?

— Неодмінно!

— А чудеса і чаклунство? — цікавиться Ліза.

— Будуть і чудеса!

— Коли ж вони почнуться, бабусю?

— Просто зараз! Адже ми заходимо в оранжерею, де цілий рік цвітуть і плодоносять тропічні рослини.

— Отут, у цій скляній будівлі під ковпаком?

— Під куполом, — уточнюю я.

Звичайне диво

Щойно ми заходимо в оранжерею, нас обволікає вологе тепло.

— Скрізь іще сніг лежить, — дивується Ліза, — а тут справжнє літо!

— На цій планеті мешкають рослини, які люблять тепло й вологу, такі, наприклад, як ці орхідеї!

— Вони схожі на великих білих метеликів! — завважує онучка.

— Справді, — погоджуюся я.

— А ці крихітні і смугасті квіти, — запитує

Кирило, — теж орхідеї?

— Теж.

— І ті, схожі на черевички?

— Так.

— Скільки різних видів! — дивуються діти.

— У природі їх значно більше! Світ орхідей дуже цікавий і варто познайомитися з ним ближче.

— Дивовижні квіти! Чарівні квіти! — захоплюється Ліза.

— Поглянь, бабусю, а на цьому дереві — дині! — дивується Кирило.

— Це папайя, вона росте в Африці, ось лише там плоди, та й саме дерево, набагато більші. А в наступному залі нас чекає острів Мадагаскар, точніше, його зменшена копія.

— Які високі кактуси! — дивується Кирилко. — А інші круглі, як барильце, і на них жовті квіти.

— Занадто колюча картинка, — мовить Ліза. — Бр-р-р!

— Проте в сусідній оранжереї жодних колючок — і ціле море кольорів.

Ми входимо в зал, де у великих діжах квітнуть азалії та камелії. У кожній діжці — іншого кольору!

— Білі, рожеві, — починає перераховувати Ліза.

— А ще коралові, пурпурні й лілові, —

підхоплюю я.

— Це ж справжнє чаклунство! — вигукує онучка.

— Яке ж це чаклунство, адже їх виростили люди! — заперечує Кирилко.

— Тобто, щоб створити диво, на твою думку, не треба робити нічого особливого?!

— Кирилко має рацію, — погоджуюсь я, — для цього найчастіше доводиться виконувати звичайнісіньку роботу!

— Невже тут немає ніякого секрету, бабусю?! — не вгаває Ліза.

— Секрет полягає в тому, щоб робити все це з любов'ю і терпінням.

Едемський сад

А зараз ми піднінемося на декілька сходинок і опинимося в Райському саду.

— Як це може бути? — дивуються діти.

— Бачите ту скляну будівлю під величезним куполом?

— Вона дуже красива! — вигукує Ліза.

— І там теж зимовий сад? — запитує Кирило.

— Так, — відповідаю я, — але, на відміну від попереднього, він населений.

— Хто ж там живе?

— Зараз самі все побачите.

Ми входимо в Едемський сад. Чується шум водоспаду, спів птахів і дивний звук, що нагадує скрип дитячих гойдалок.

— Ми опинилися в тропіках!

— Які яскраві й красиві птахи! — милується Ліза.

— Це тукани, а це — папуги-нерозлучники, — пояснюю я.

— Сині, лимонно-жовті.

— А ось величезні черепахи.

Птахи весело щебечуть, черепахи їдять.

— А ці дракончики зовсім не страшні. Навпаки: вони такі яскраві!

— Погляньте, — привертає нашу увагу Кирило, — він киває головою, вітається з нами.

— Так він виражає свою тривогу і намагається вас злякати, — пояснює доглядач.

— А ось хамелеони на вигляд страхітливі й увесь час міняють колір, — констатує Кирило.

— Насправді вони добряки, — доглядач дістає з вольера хамелеончика і пропонує Лізі потримати його в руках.

— Він такий милий і ніжний, — дивується онучка.

— Можна і мені потримати? — запитує Кирило.

— Будь ласка, — погоджується доглядач.

Ми ще деякий час гуляємо в Едемському саду,

знайомимося з тропічними тваринами і покидаємо сад із радісним почуттям.

— Який яскравий і химерний світ!

— Коли прийдемо додому, — раджу я, — візьміть олівці й намалюйте все, що вам сподобалося!

— Я намалюю нерозлучників, — каже Кирило.

— А я — барвистого хамелеончика, — підхоплює Ліза. — Ми ще прийдемо сюди, бабусю?

— Неодмінно прийдемо, і не раз. І зробимо ще безліч відкриттів, — обіцяю я.

Захищай свій дім!

У середині квітня в саду зацвітають перші дерева, тож ми з дітьми прямуємо в сад магнолій.

— Настала пора цвітіння!

— Довго ж доводиться чекати цієї пори, — зітхає Ліза, — усю зиму і половинку весни! У Райському саду, де жили Адам і Єва, завжди було літо й усе цвіло. І різні тварини там мирно уживалися.

Несподівано її розповідь перериває гучний скрекіт. Ми зупиняємося під великим деревом, намагаючись зрозуміти, що відбувається.

— Онде, — показує Кирило, — на самісінькій верхівці дерева. Дві сороки нападають на ворону,

яка сидить у великому гнізді.

— Вони хочуть зігнати ворону з її гнізда, так, бабусю? — запитує Ліза.

— Та ні, все якраз навпаки! Це гніздо належить сорокам! День за днем вони носили сюди гілки, будували його, адже їм час висиджувати пташенят.

— А вороні теж час? — запитує Кирилко.

— Авжеж. Але будувати своє гніздо їй не хочеться, ото вона й вирішила зайняти чуже!

— А чому вони тільки скрекочуть і махають крилами? — допитується Ліза.

— Тому що ворона більша і сильніша. Бачиш, який у неї дзьоб! — пояснює Кирилко.

— То вони не зможуть прогнати цього загарбника? Як ти гадаєш, бабусю?

— Важко сказати. Але якщо їм це не вдасться, то доведеться будувати нове гніздо й охороняти його трохи краще! Адже лише в Райському саду можна було жити безтурботно. А на землі і людям, і тваринам, і птахам доводиться боротися за своє право на життя і на щастя!

— Отже, — виснує Кирилко, — треба бути сильним і хоробрим!

— І розумним! — додає Ліза.